

MUSÍME BÝT JEDNO

CECIL J. duCILLE

(Dubuque, Iowa, březen 2001)

1. Janova 3:1-3: „*Pohledte, jakou lásku nám dal Otec: abychom byli nazváni Božími dětmi! Proto nás svět nezná, neboť nepoznal jeho. Milovaní, teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je. A každý (každý muž, každá žena i každé dítě), kdo v něm má tuto naději, očišťuje se, jako je čistý on.*“ (NBK)

Pak apoštol pokračuje, aby podrobně ukázal, jaká láska to je: „*Každý, kdož činí hřích, činí proti zákonu; nebo hřích jest přestoupení zákona. A víte, že on se okázal, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm není.*“ Všimněte si, jak se Boží myšlenky logicky rozvíjejí. Mluvíme o Božím přemýšlení. Bůh říká: „NYNÍ jsme Boží děti.“ Amen. Říká, že ještě nejsme tím, čím budeme. Takže neočekávejte, že TEĎ budete mít křídla a slavně létat nebo něco podobného, protože ještě nejste tím, čím budete. Víme však jistě, že až přijde, budeme jako On. Čímkoliv je On, takoví budeme i my. Jak jednoduché. Bůh tuto myšlenku dále rozvíjí a hovoří o tom, že kdokoliv hřeší, je pod zákonem, protože hřích je přestoupením zákona. Když se vás teď zeptám, jestli hřešíte, budete zaskočení. Někteří možná odpoví: „Možná, asi...“ Nebo něco podobného. Ale odpověď zní: „Ne.“ Nehřešíte. Pokud jste zrozeni z Boha, nehřešíte. Pokud nejste zrozeni z Boha, hřešíte. Zdá se to být tvrdé? Nějak jste ztichli. Ale pokračujme.

Verš 5: „*A víte, že on (Ježíš Kristus) se okázal, aby hříchy naše (vaše) sňal.*“ Pokud tedy máte Ježíše Krista, sňal váš hřích. Pokračujme dál, protože ne všichni tomu rozumí. Verš 6: „*Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší.*“ Kdokoliv zůstává v Kristu, nehřeší. Vysvětlím vám to. Kdokoliv hřeší... Víte, sloveso „hřeší“ je v přítomném průběhovém čase. Tak je to napsáno v řečtině. Je tam přítomný průběhový čas. To znamená ten, kdo pokračuje v hříchu. Kdokoliv pokračuje dál jako hříšník, ten

(verš 6) „*neviděl ho* (Ježíše – ten neviděl Jehoshuu, neviděl Boha), *aniž ho poznal*“. Nezná Ho.

Někteří z vás si myslí, že je těmito verši odsuzují. Ty verše jsou však správně, to my vidíme špatně. To si musíme uvědomit. Musíme přijmout, že Písmo má pravdu. Verš 7: „*Děťátka*,¹...“ Všimněte si, co říká: Děťátka – teknion. Nemluví teď o dospělých synech, ale o malých dětech. A to proto, že zápasíme s hříchem. „*Děťátka, nižádný vás nesvod'. Kdož činí* (opět si všimněte přítomného průběhového času) *spravedlnost, spravedlivý jest, jakož i on* (Bůh) *jest spravedlivý*.“ A každý, kdo pokračuje v činění hříchu, je nespravedlivý, amen. Ano, to se snaží říct. Pojďme dál.

„*Kdož činí hřích* (opět průběhový čas přítomný), *z d'ábbla jest*.“ Všimněte si, jak se k tomu postupně Bůh dostává. Bůh nepřijde a neřekne: „Jsi z d'ábbla, když hřešíš.“ Ale předkládá vám celou logickou posloupnost. Postupně vám předkládá celý tok myšlenek, a vy můžete poznat, jak Bůh přemýšlí. „*Kdož činí hřích* (kdo pokračuje v činění hříchu), *z d'ábbla jest; nebo d'ábel od počátku hřeší* (pokračuje v činění hříchu). *Na to' jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky d'áblový* (tj. hřích). *Každý, kdož se narodil z Boha, hřichu nečiní; nebo símě jeho v něm zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest. Po tomto' zjevné jsou synové Boží a synové d'áblové* (světa).“ A tady je ten rozdíl.

Mluvíme o „*činění*“ hříchu. V řečtině slovo „*činí*“ znamená... Proč říkám v řečtině? Protože pracujeme se dvěma jazyky. Musíme se zabývat textem napsaným v řečtině. Ve skutečnosti bratr Jan nemluvil řecky, natož pak anglicky. Janovým mateřským jazykem byla hebrejšтина. Je jasné, že někdo musel přeložit, co Jan řekl, do řečtiny a pak někdo jiný z řečtiny do angličtiny. Proto se musíme vrátit do originálu. Bůh si použil dva jazyky, které byly nejmocnějšími jazyky k tomu, aby vyjádřily Boha. Latina nedokázala vystihnout Boha. Kdybyste znovu přeložili Bibli do latiny, nedokázala by Boha dobře vyjádřit. V řečtině je tedy slovo „*činí*“ v činném rodu. Víte, co to znamená činný rod? Pomůže vám, když se podíváte trochu na mluvnicí. Vezměme sloveso v činném rodě – jdu. To znamená, že musím vyvinout nějaké úsilí, abych šel. Jdu. Mluví. Skáču.

---

¹ Podle řeckého originálu.

To je činný rod. A pokud je zde použito sloveso v činném rodě, pak to znamená, že ve skutečnosti musím úmyslně páchat hřích. Ale ti, kdo jsou zrozeni z Boha, nepáchají aktivně hřích. Neplánují ho. Oni upadají do hříchu. Dělalí chyby, klopýtají. Proto apoštol říká: „Děťátka.“ Víte, malé děti jdou, klopýtnou, upadnou a zase vstanou. Děťátka. Bůh říká: „Má děťátka.“ Je dobré, abyste věděli, že ti, kdo chodí kolem a páchají hřích, jsou z d'ábla. Je dobré, abyste věděli, že synové Boží nechodí úmyslně páchat hřích. Amen. Avšak pozor, neřekl jsem, že nehřeší. Neřekl jsem, že nehřeší, protože oni do hříchu upadají. Nechtějí to udělat, ale nějak to prostě udělají. Což svědčí o tom, že jsou neopatrní a lehkovážní. Ale jak synové Boží rostou, sílí, přestávají klopýtat a přestávají padat. Víte však, co je zvláštní? Jak pak zase stárnou, začínají klopýtat a znovu padat, lámou si žebra a podobně. Takže nikdy nesmíte zestárnout. Nezestárněte. Myslím tím v Bohu! Podle toho, čemu věřím, nesmíte zestárnout. 😊 Chvála Pánu.

Takže hovoříme o lásce, o Boží lásce. Bůh mi začal mluvit o své lásce a o lásce, kterou máme jedni k druhým. Vy mne znáte. A já chci, abyste mne dobře znali. Protože když k vám takto mluvím, mluvím na základě daru Ducha. Ne proto, že jsem nadstandardně svatý, ne proto, že bych byl nadmíru dobrý nebo tak podobně. I když jsem měl dost času na to, abych zkusil stát se dobrým, ne? Amen? Sedmdesát osm let. Tento rok už 79 a příští 80! Bude ze mne osmdesátník! Amen! Protože jsem chodil ve Slovu tak dlouho, měl jsem toho dosáhnout víc než vy. Ale když se tady na vás tak dívám, uvědomuji si, že jste mnohem lepší, než jsem býval já. Zní vám to příjemně? Jste lepší, věřte mi. Nechci, aby vám to stouplo do hlavy, ale jste ti nejlepší lidé, které znám. Amen. Každý z vás. Mám vás moc rád, protože Bůh má rád mě, a já si vzpomínám, že když jsem byl tak starý jako vy, nebyl jsem dobrý. Kouřil jsem, pil jsem a chodil po hospodách. A čeho jsem se nemohl zbavit, byly rvačky. Prostě jsem si nedokázal pomoci. Když mi někdo něco řekl, bylo to, jako kdybych v hlavě ucítil křeč, a pak jsem se rozzuřil jako d'ábel. Dokázal jsem zuřit tiše a přitom jsem se snažil toho člověka zničit. Když jsem pak skončil, bylo mi to líto, bylo mi to strašně líto. Třeba i dva týdny jsem měl deprese. Bylo mi to prostě hrozně moc líto. Bylo mi líto, co jsem to provedl. Chtěl jsem se změnit, ale nikdy jsem nevěděl, jak. Málem jsem zabil vlastního bratra. Bylo nás sedm a rvali jsme se každý den. Každý

den jsme se museli porvat. Skoro to vypadalo, jako bychom bez rvačky neuměli žít ani jeden den. Bylo to v nás, bylo to součástí naší duše. Víte, je mi líto lidí, které vídám ve věznicích. Protože my sami jsme v nich dávno mohli sedět. Amen. Ale Bůh s námi měl nějakou zvláštní milost.

Pamatuji si na den, kdy se ďábel rozhodl, že mne dostane. Seděl jsem venku na naší terase... – a pamatujte, že mluvím o Boží lásce. Chci, abyste věděli, že bez Boží lásky bych tady dnes nesloužil v Duchu Páně. Byla neděle odpoledne, seděl jsem v bílé košili na terase a četl si. (Miluji čtení.) Bylo mi moc dobře, když vtom do vrat vběhl chlapec a křičel: „Venku zabíjejí tvýho bráchu!“ V tom momentě jsem byl ztracen. Věděl jsem, že ať to byl kdokoliv, kdo napadl mého bratra, za chvíli bude mrtev. Rozhlédl jsem se po zbrani a nic jsem nemohl najít, byl tam jen kus železné trubky. Ďábel ji tam pro mne nachystal. Tiše tam na mne čekala. Na konci byla zahnutá jako držadlo, takže jste ji mohli opravdu pevně držet a využít plně její sílu. Vyběhl jsem ze vrat. A když jsem vybíhal, proti mně běžel muž. Zastavil jsem se a couvl zpátky. Věděl jsem, že je mrtvým mužem, protože ďábel mi začal ukazovat, jak s ním mám naložit. Udělal jsem tou tyčí náznak a on se na mne vrhl. Uvědomte si, že jsem už napřed viděl, jak se to stane. Věděl jsem, jak se na mě vrhne, jak ho pak dostanu a přetáhnu ho po hlavě. Přesně tak se to potom stalo. Až na to, že Bůh také něco udělal. Když jsem udělal výpad a on se snažil krýt, upadl. Oběma rukama jsem se rozmáchl, abych mu zasadil smrtelnou ránu. Když mi ruce letěly dolů, řekl jsem: „Bože, jestli jsi Bůh, jen Ty mi teď můžeš pomoci. Protože už nemohu jinak, než ho zabít.“ Bylo to šílenství. Už jsem to nedokázal zastavit. Neměl jsem nad sebou žádnou moc. Musel jsem ho zabít a věděl jsem to. Měl jsem v sobě takové šílenství, že když jsem se dostal do bitky, deset chlapů mě neudrželo. Takový to byl ve mně ďábel, rodinný duch. Taková byla moje rodina. Víte, jak Afričané mezi sebou neustále bojují? Když je vidím, říkám: „Ó, můj Bože.“ Odtamtud my, duCillové, pocházíme. Francouzi a Afričané. Můj dědeček byl Francouz a ostatní byli Afričané. A když se spojili, zplodili jen vraždy, vraždy a vraždy.

Bůh Všemohoucí se postavil za mne. (Bratře, prosím, mohl by ses sem postavit?) Bůh se postavil za mne. (Teď se, prosím, otoč.) Pak mne takhle vyzdvihl a já se cítil jako ve víru. Fůůů! A když jsem se

vzpamatoval, stál jsem na druhém konci ulice! Byl jsem z té rvačky přenesen Duchem. Ten muž tam stále ještě ležel na zemi. Když nedostal ránu, začal se rozhlížet a nemohl mě najít. Lidé se začali sbíhat a křičet: „Vražda! Vražda!“ Víte, Kingston je velké město a tehdy to byla neobydlenější část z celé oblasti West Indies. Lidé se sbíhali a za chvíli jich tam bylo plno. Nikdo si nevšiml, že tam nejsem! Dodnes nerozumím tomu, co viděli. Chápete? Viděl jsem, že stojím na jednom konci ulice a dívám se na dav lidí shromážděný na protějším konci ulice. Koukám na toho chlapa, jak tam leží, koukám, jak mě hledají, a nikdo z nich mě nevidí. Zašel jsem na dvůr přítele, co bydlel na konci té ulice, a zůstal jsem tam tak dlouho, dokud rozruch neutichl. Toho dne jsem dostal lekci. Zjistil jsem, že mě Bůh miluje víc, než vůbec dokážu pojmout. Amen? Protože mě zachránil. Nezachránil život toho chlapa, ale můj. Ano. Zachránil mě před vraždou toho muže a zvláštní bylo, že jsem ztratil všechnen hněv a vztek. Když jsem se dřív rozhněval, vydrželo mi to pak většinou několik týdnů. Toho dne jsem pozbyl hněvu a ten duch odešel. Ano, ten ďábelský duch odešel, ANO! A dovoluji mi ještě chvíli vyprávět.

Jednou, dva roky před touto událostí, mě můj bratr vyprovokoval. Vzal jsem ostrou mačetu a rozmáchl se, že mu setnu hlavu. Když jsem se ohnal, rychle se sehnul a mačeta se zařala do dřevěného sloupu na terase. Nemohl jsem ji dostat ven. Dokážete si představit, co to bylo za ránu? Mačeta vlítla do dřeva a já ji nemohl vyrvat. Ve sloupku na terase tam po ní zůstala pěkná díra. Pokaždé, když jsem pak vyšel ze dveří a uviděl tu díru, řekl jsem: „Bože, tenhle duch mé tělo už nikdy používat nebude.“ Věřte, když jsem učinil toto rozhodnutí...

Víte, já byl hříšník, byl jsem hříšník, co mi paměť sahá. Jako malý kluk, bylo mi tak dvanáct let, jsem jednou na shromáždění šel dopředu k oltáři a modlil se k Bohu, protože jsem cítil Božího Ducha. Byl tam tehdy kazatel z Anglie, něco se mne dotklo, ale víte, byla to baptistická církev a oni nevěřili ve spasení a ve spoustu jiných věcí, takže jsem po tom zvlčel.

Učinil jsem rozhodnutí, že nedovolím žádnému démonovi, aby si používal moje tělo. A čas běžel. Jednou za mnou bratr zase přišel a provokoval: „Bojuj, chlape, pojď!“ Začal do mě bušit, a já stál a nehnul se. Stál jsem tam na místě, zpocený od hlavy až k patě. Měl jsem na sobě

černý oblek, bílou košili, všechno bylo úplně mokré. Nehnul jsem se a ten démon mne opustil. To už bylo podruhé, co mě opustil. Opustil mě, a dva roky jsem se nebral. Když vezmete v úvahu, že mluvíme o člověku, který byl zvyklý rvát se každý den, a pak se dva roky s nikým neporve a už nemá ani touhu se rvát, musíte uznat, že to udělal Bůh. Tyto dva roky pak ukončil onen večer, kdy jsem si pokojně seděl na terase a jeden kriminálník poslal druhého kriminálního, aby napadl Franka, mého bratra. Frank měl dobré nohy, tak utekl. Já vyběhl ze vrat, abych se s tím chlapem střetl, a to je příběh, který jsem vám vyprávěl.

Bratři, „láska Boží je větší, než jazyk či pero mohou vypravit“.² Halelujah. Když vidím, jak mne Bůh miluje, stydím se za sebe, stydím se za to, jak já miluji vás. Protože když si uvědomíme, co pro nás Bůh dělá, musíme pochopit, že totéž chce, abychom my dělali pro Jeho děti. Vím, že Bůh, Ježíš Kristus, za vás prolil svou krev a že Jeho záměrem je, abychom byli jedno. Pokud nejsme jedno, prohráli jsme, pamatujte. Věřte mi. Pokud nebudeme jedno, prohráli jsme.

Víte, co s námi Bůh dělá, abychom se stali jedno? Vzpomínáte, jak jsem vám včera večer kázal o tom, jak chodit v Pánu? Krok za krokem. Tak to Bůh vymyslel. Když začínáme, jen se plazíme. Když potkám bratra a zeptám se: „Bratře Pastýři, jak se máš?“ A on na to: „Jen se plazím.“ Tak ho povzbudím a řeknu: „Bratře, plaz se dál! Neustávej a plaz se dál!“

Bůh dal krev Ježíše Krista, což je Jeho Krev, aby nás spojila. Pak nám dal rodiny. Byl jsem divoký jako kůň. Víte, neměl jsem chuť se ženit, usadit se, mít ženu. Za prvé jsem nevěřil, že by mě někdo mohl mít rád. Je tady také někdo takový? Ne? To je dobře. Všichni víte, že vás někdo má rád? To je dobře. Ale já jsem nevěřil, že mě někdo má rád. A když mi Bůh dal ženu, obzvlášť ženu, která Hospodina tolik miluje, ženu tak něžnou, schopnou snést občas mé hrubé způsoby a někdy i mou nevyvázanost, cítím se poctěn. Neskonale poctěn. Víte, v manželském slibu se říká: „...milovat a opatrovat...“ Víte, co znamená opatrovat? Milovat, opatrovat a ctít. Když se otočíte ke své manželce či svému manželovi a řeknete něco hrubého, pak se ta úcta naborává. Nemáte ke své

---

² Citace starého hymnu „The love of God is greater far, than tongue or pen can ever tell“.

ženě úctu, jakou byste vůči ní měli mít. Bůh nám říká: „Teď je čas! Je pozdní hodina. Teď je čas vyrůst! Pokud nedokážete být jedno se svou manželkou, nebudete jedno ani s Tělem!“ To je bolest tady toho Těla Kristova, tohoto shromáždění. Není jiná cesta. Bůh nám nedává jinou alternativu, ať se nám chce, nebo nechce. Bůh vám dal manželku, Bůh vám dal děti a Bůh na vás pracuje! Máte být učiněni tím, kým vás Bůh chce mít, protože říká: „Když se zjeví, budeme jako On.“ Kdy že se to stane?

Otevřeme si Bible v 1. Korintským 13. Kázali jsme tady někomu na svatbě z 1. Korintským 13? Že ano? Víte, Pán se mnou celou noc mluvil o lásce a ukazoval mi některé z vás. Říkal mi: „Navraťte se ke svojí první lásce.“ Někdy je velmi jednoduché si na někoho zvyknout. A tak si na něj zvyknete a zapomenete, že první krok v lásce je milovat jeden druhého. Milujte jedni druhé, jako Kristus miloval nás a dal sebe samého za nás. Pojd'te, přečtěme si 1. Korintským 13:1: „*Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem mēd' zvučící aneb zvonec znějící.*“ Prázdný! Někteří z nás si myslí, že chodit do církve, zpívat, hrát, prorokovat a tak dále je pobožnost. Bůh říká, že můžete chodit do církve, mluvit jazyky andělů i jazyky lidskými a přitom v srdci nemít Boží lásku. A Bůh říká, že pak VŠECHNY vaše projevy jsou marné!

Začal jsem se učit lásce... Je to dost zvláštní. Měl jsem lásku Boží, Bůh mi ji dal, dal mi své spasení. Ale když jsem se oženil, byl to pro mne úplně nový rozměr, jak se učit lásce. Ó ano. Musíte se naučit, že tady jste vy, silný, velice aktivní, plný života, a najednou jednáte s křehkou osobou, které dnes ráno není zrovna dobře! Amen. „A co má snídane?“ Ha? „A co má snídane? Co se to dnes děje?“ Nikdy by vás nenapadlo, že se třeba necítí dobře. Vy byste měli vstát a udělat snídani pro ni! Amen. Ano. Máte děti a někdy se děti necítí úplně dobře. Musíte mít s manželkami hodně trpělivosti.

Písmo říká, že Bůh se jmenuje El Shaddai. El Shaddai. Víte, že Bůh dal El Shaddai do Těla, mezi vás? Bůh na vás vložil svého El Shaddai soucitného Ducha, a někteří z vás mají soucit jen se svými vlastními dětmi! Nepřipouštíme si trápení ostatních tam někde venku, těch, kteří nás potřebují. Halelujah. Ano. Bůh mezi nás dal matky, matky, kterým

máme naslouchat, otce, kterým máme naslouchat, dal mezi nás ty, kteří s vámi mají v Duchu soucit.

Je jeden verš, nad kterým se rozcházejí mnozí teologové, ale já v něm problém nevidím. Žalm 103:13: „*Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí.*“ Teologové říkají: „Ne, ne, ne. To je špatně. Mělo tam být: Jako matka...“ Hmmm? Protože slovo, které tam je použito, je El Shaddai, a to znamená silnou, mocnou Otcovskou lásku. Amen? Ano. Silnou, mocnou Otcovskou lásku. Láska mezi manželem a manželkou je základem lásky a služby v církvi. Bůh říká, že muž by neměl být starším, jestliže nemá ženu a nevychoval děti, ha? Takže je to vaše žena, kdo vás činí starším. A pokud se k této své ženě nechováte správně, pak nemůžete být starším. Hospodin nás vyučuje a my jdeme krok za krokem. Pokud jste neudělali ten první krok, jak uděláte druhý? Jak budete moci mít soucit s Božím lidem, jak budete moci milovat Boží lid, jak na ně budete moci vylít život, když toho nejste schopni vůči vlastní ženě? Tak!

Někdy se Hospodin stáhne a dovolí, aby vás manželka provokovala. Vyprovokuje vás, na vás skočí ďábel, a vy se rozčílíte. Bůh říká: „Tak, teď ses rozčílil a co s tím uděláš? Ha? Zbavíš se svého rozčílení? Tohle totiž ničí tvou službu, tvůj život! Jako Boží syn ztrácíš!“ Proto Bůh říká „dět'átka“. Říká „moje dět'átka“, protože jste ještě nevyrostli do té míry, aby by vás mohl nazvat „mí synové“. Teď jsme Boží děti, ale ještě se neukázalo, co budeme. (1Jan 3:2) Všimněme si, že nemluví o Božích dcerách. Bůh nemá žádné dcery. Hmmm? Děkuji, že jste řekli amen. Amen. Když člověk dosáhne v Bohu určité roviny, Hospodin mu řekne: „můj synu.“ Víte, ženy, proč jste ženy? Víte, proč? Není to jen proto, aby byl zachován rod. Je to také proto, že žena je druhou polovinou muže, a v církvi chybí síla, když muži a ženy neplynou. Odtud máme sílu. Proto to pouto, které církev spojuje, je láska. Amen.

1. Korintským 13:1-2: „*Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými a lásky kdybych neměl...*“, nic nejsem. „*A bychť měl prorocství a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.*“ Jinými slovy, Bůh nám říká, že nám dá dary Ducha, amen? Ale pak musíme růst do dospělosti, a růst do dospělosti je láska. Rozumíte tomu? Láska je to,

když dokážete milovat svou ženu, i když není hezká. Protože všichni máme rádi to, co je moc hezké. Podíváme se na ni a říkáme si: „Je opravdu moc pěkná!“ Ale to se díváme jen svýma lidskýma očima. Protože někdy se vaše žena zlomí jako jakákoliv jiná lidská bytost. Je unavená, zbytečně se rozčiluje, je hysterická. Tehdy ji musíte milovat. Když vás zraňuje a napadá, tehdy ji musíte milovat. Ano. Vzpomínám si na muže, kterému to zničilo život. Měl ženu a děti a jednou se pohádali kvůli maličkosti. Jeho žena se otočila, zařala pěst a udeřila ho přímo do pusy. Nezvládl to, ztratil nad sebou vládu. Kdyby to překonal, zbytek jeho života by bylo vítězství, ale on nezvítězil. Vrazil jí facku, až upadla na zem. Rozvedli se. Co se vám dnes snažím říci, je, že Bůh je láska a „...každý, kdož miluje, z Boha se narodil a znát Boha. Kdož nemiluje, nezná Boha, nebo Bůh láska jest“. (1Jan 4:7-8)

Láska je tedy něco, co přemáhá zlo, které je v nás. Jinými slovy, hněv, který v sobě máte, není k ničemu dobrý. Je z ďábla. Pochází od vašich předků, kteří vám chtějí sloužit smrtí, a v momentě, kdy ten hněv odmítnete a nic neřeknete... Když vám někdo vrazí facku, a vy mu to nevrátíte, nic neřeknete, pak jste ďábla zasáhli. Dejte mu ránu, a on od vás uteče! On se sice vrátí, ale už slabší. Pokaždé, když s ním zatočíte a on se vrátí, tak se vrátí slabší. Něco vám povím. Když mluvíme o hněvu – Bůh vám dal nad hněvem moc! Musíte použít sílu své vlastní vůle, protože vám Bůh dal moc. Nejste jako hříšníci, kteří nemají žádnou moc. Vy máte moc přemoci ďábla. Ďábel přichází od vašich předků, a cokoliv se děje vám, dělo se i vašim předkům.

Pojďme o rovinu výš. Podívejme se teď do nebe. Pojďme si o nebi přečíst. Židům 12:1: „*Protož i my, takový oblak svědků vůkol (okolo) sebe majíce, odvrhouce všeliké břímě, (odvrhouce) i snadně obkličující nás hřích (naše rodinné hříchy), skrze trpělivost konejme běh uloženého sobě boje.*“ Dovolte, abych vám vysvětlil, o čem Pavel hovoří. Představte si, že tady v této místnosti stojí na jedné straně Ježíš a má s sebou žáky, duchy, které vyučuje, protože v nebi jsou duchové, kteří od nás musí přijmout všelikou moudrost Boží.³ Víte, proč? Proč se od nás nebe musí učit? Protože jsme v bitvě. My jsme ti slabí. My jsme ti, kdo jsou

---

³ Efezským 3:10 – „aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církve rozličná moudrost Boží.“

přístupní a vystavení satanovým útokům. Oni ne. Amen? Takže teoreticky je učit by jim nepomohlo. Jediný způsob, jak zvítězit, je věci projít a vyjít z nich vítězně. Dobrá. Takže Ježíš stojí, dejme tomu, ve vaší ložnici a má s sebou některé duchy bratrů, kteří předtím padli. Stojí tam, protože vidí d'ábla, jak provokuje, jak pokouší vaši manželku a jak pokouší vás, jak mezi vámi zakládá oheň, a vy se začínáte hádat. Pak d'ábel přijde k vám a zašeptá vám do ucha: „Dovolíš jí, aby s tebou takhle jednala a aby jí to prošlo?“ Ha? A vaše tykadla se vzpřímí. Duch Boží vám říká: „Pán je s tebou, pokoj, buď tiše.“ A d'ábel přijde a říká: „Vzmuž se, člověče. To přece nemůžeš dopustit, aby jí tohle jen tak prošlo. To si s tebou pak pořád bude dělat, co chce.“ A Pán přijde a něco vám řekne. Přijde vám verš z Písma a bitva pokračuje dál. Ježíš tam stojí s některými ze svatých, kteří jednou ve svém životě byli ve stejných podmínkách. A pamatujte, že v těch podmínkách už být nemohou, ale vidí naprosto stejnou situaci, ve které se sami nacházeli. S jediným rozdílem – oni teď vidí d'ábly, kteří to způsobují, a vy ne! Jak trvá toto vaše pokušení, Duch Boží k vám přijde a řekne: „Vzepřete se d'áblu, a uteče od vás.“ (Jakub 4:7) Vaše žena vám říká různé nepříjemné věci... a vy se vzepřete – neřeknete ani slovo. D'áblové od vás utíkají a andělé Boží prokřiknou: „Halelujah!“ Vy nic neslyšíte, nic nevidíte a cítíte se jako pes! Nerozumíte? Cítíte se hůř než spráskaný pes, jako že jste byli rozdrceni nebo tak, a manželka je našťavaná a začne plakat. Zvítězili jste, ale ani o tom nevíte. Halelujah. Pak máte sílu ji obejmout. – „Dej ty ruce pryč!“ – „Ale no tak...“ – Znovu ji obejmete a ona začne, no však víte, vzlykat a stěžovat si. Vy ji pak políbíte a tak dále a láska Boží zvítězí!

Ale co v těch případech, kdy láska Boží nezvítězí? Ha? Ten malý d'ábel poskakuje a jen si výská. „Dostal jsem ho! Dostal jsem ho! Přijdu zas!“ Víte, co myslím? A příště, když se k vám vrátí, tak má trochu víc moci. Tehdy řekne: „Rozved' se!“ Ano. Řekne: „Rozved' se!“ A vy řeknete: „Ó Bože. Řekl nám to Bůh, abychom se vzali?“ Někdo pak řekne: „Neslyšeli jsme z Boha. Vzali jsme se dřív, než jsme slyšeli z Boha.“ A tak dále a tak dále. Dovolte, abych vám něco řekl. Každému z vás, kdo se žení nebo vdává, každému, kdo se oženil před tím, než uslyšel z Boha nebo neuslyšel: Bůh vaše manželství posvětil. Bůh řekl, že vaše lože je posvěcené a vaše manželství je Bohem posvěceno. (Židům 13:4) Ne, abyste si někdy mysleli, že můžete odejít z Těla Kristova, rozvést se a žít.

V tom momentě jste skončili! Jste mrtvý muž! Halelujah! Jste mrtvý muž! Ti, kdo zle nakládají s Božími syny, s dcerami Ježíše Krista, s mými dětmi v Pánu, za které se modlím, těm se NIKDY nepovede, skončili! Jen to trochu vstřebejte, protože to mi Bůh ukázal. Nemluví ze svých lidských pocitů. Někdo třeba řekne: „No jo, bratr Cec...“ Bratr Cec jedná pod mocí Ducha. Nepřipravil jsem si pro vás tohle kázání. Co slyším, to říkám. Přicházejí mi myšlenky a já vám je předávám. Musím to říct proto, abyste věděli, že je něco mnohem většího, než na co jste zvyklí. Tohle není církev! Toto není tradiční církev, kde můžete jít a dělat si to či ono a vždycky vám to projde. Neprojde vám to. Skončili jste! Ano, už jsem některé lidi viděl, jak skončili. Amen. Halelujah. Říkám vám, bratři, že nás Bůh spojuje dohromady. V Božím srdci není nic většího. A teď, když říkám Bůh, víte, o kom mluvím? Myslím tím Jahveh! Toho Silného Boha, Věčného Otce, Prince Pokoje, Toho, kdo stvořil všechno okolo nás a i to, co nevidíme! Jsme v Jeho přítomnosti! Mějme před Ním bázeň! Mějme bázeň! Ó Bože! Když duchovně zamordujete Boží dítě, co si myslíte, že jste udělali? Zamordovali jste sami sebe! Bůh vás potře! Nemůžete žít! Nikdy nemůžete být šťastni! Skončili jste!

Bratři, říkám vám, že Bůh vám dal někoho, koho máte milovat. Teď mluvím k vám, svobodným. Bůh vám dal lidi, abyste je milovali. Musíte je milovat, musíte milovat tohle Tělo, tyto vaše bratry, z celého srdce, z celé duše, z celé mysli a musíte milovat Hospodina. Bůh říká: „Miluj Hospodina, Boha svého...“ – jak je to dál? Říkejte to se mnou: „...z celého srdce svého, z celé duše své, celou svou silou a bližního svého jako sám sebe.“ (Luk 10:27) Ježíši, smiluj se nad námi! Nedosahujeme toho! Ano, nedosahujeme. Hřešíme jeden proti druhému. Někdy mluvíme jeden proti druhému. Ale musíme činit pokání. Musíme činit pokání, protože Bůh na zemi tvoří Tělo! To je to, co dělá! Bůh nechce, aby nějaký mocný kazatel objížděl kolem a všechny uzdravoval a vysvobozoval. Aby každý musel počkat, až přijede bratr Tenaten, aby na něj vložil ruce. To je už za námi! To je za námi! Bůh tvoří Tělo. Ježíš volá svou nevěstu. Ano! Přichází mi slovo z Jana 17:20-22: „*Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.*“ Takže pokud za

vámi někdo přijde a bude říkat, že káže, činí zázraky a spoustu dalších věcí, a nebude mezi Božím lidem vytvářet jednotu, pak nečiní Boží vůli. Protože dokonalá Boží vůle je, abychom všichni byli jedno! Někdo mluví o bílé církvi, někdo zas o černé církvi, někdo mluví o všelijakých etnických a náboženských církevních organizacích, všechna jsou však mimo Krista. Bůh řekl: „V Kristu není ani muž, ani žena.“ (Gal 3:28) V Kristu! Takže si musíte uvědomit, že máte manželku, která v Kristu, v Duchu, není ani muž, ani žena. Je to prostě Bůh, kdo si vedle vás lehá v noci do postele. A vy na ni musíte být opatrní, něžní, odpouštějící sobě vespolek v Kristu. Jako Ježíš Kristus odpustil nám, odpouštějme my druhým. (Ef 4:32) Milujme jedni druhé, jako Bůh miloval nás!

Je to jako poslední slovo. Víte, proč? Protože jsme na konci díla. Pokud padneme, Bůh se od nás odvrátí a vybere si jiný lid. Bůh si vybere skupinu, tadytu a tamtu, a každou, co padne, odloží. Pokud se stane církevnickou, najde jinou. Nerozumíte? Bůh se snaží lidi stmelit, aby byli jedno. Nemůžete někoho přivést, aby byl jedno s vámi a s Bohem, pokud nebudete vy jedno s druhými. Jinými slovy, jádro musí být v pořádku, a každý další, kdo přijde, bude vstupovat do jednoty. Musíme být jedno v Kristu Ježíši. Nesmíme mít žádnou přetvářku, nic, co by nás rozdělovalo. Musíme činit pokání. Amen. Pokání. Protože právě teď nejsme tím, co budeme. „*Vímet' pak, že když se okáže, podobni jemu budeme;*“ (1Jan 3:2) Čím více Ježíše máte, tím více budete jedno s bratry, kteří jsou jedno s Bohem. Amen? Halelujah! Proto Bůh do našeho středu zakomponoval určité věci. Bůh nás různě uspořádal. Bratři se ptali Pavla: „Jaký k sobě máme mít v církvi vztah?“ Odpověděl: „Starší ženy mají být matky.“ Dále řekl: „Pak máte otce, bratry a sestry.“ (1Tim 5:1-2) Tak se na sebe musíme dívat, jako na bratry a sestry. Proč? Není to pro vás reálné? Dovolte, abych řekl, jak moc je to reálné. Je to reálnější než váš přirozený bratr, protože krev Ježíše Krista, kterou v sobě máte, je v tomto bratru, v této sestře, v tomhle a v tamtom. Stejná Krev, která proudí vámi, proudí i jimi.

Zpíváme jednu písničku: „Plyň mnou.“ To znamená, že Boží sláva plyne tímto domem a plyne skrze jednoho i druhého. Byli byste překvapení, kdybyste viděli, co se děje. Sedíte, v srdci nad něčím přemítáte a najednou to vámi začne proudit. A vy přemýšlíte a ono to proudí, proudí

a proudí. Boží láska námi proudí skrz jednoho k druhému. Ale od jednoho k druhému také může proudit něco jiného. Pokud máme zlé myšlenky, ty také mají schopnost proudit skrze jednoho k druhému. Rozumíte? Takže musíme plynout jedni druhými, musíme plynout jedni druhými V KRISTU. Rozumím tomu tak, že v nebesích se toto všechno umocňuje. Slyšel jsem, jak jeden muž říkal: „Nebe by nebylo úplné, kdybych v něm neměl svou ženu.“ Víte, co myslím. Chtěl mít v nebi manželku. Mnozí z vás museli přemýšlet nad tím, co se asi stane. Jestli budete mít v nebi manžela či manželku. Nebudete. Víte, proč? Protože rovina, na které jsme v nebi, je mnohem vyšší než rovina manželství tady dole. Bůh nám dal manžela či manželku, abychom byli pospolu a naučili se jeden druhého milovat. Ale na vyšší rovině nebe je to jinak. Tam to proudí skrz naskrz. Když vplynete do srdce či myslí bratra nebo sestry, vidíte nesmírnou oblast velkolepé slávy. Bůh to nazývá svým příbytkem. Vstoupíte do Božího příbytku a vidíte slávu, kterou Bůh vložil do jedné duše. A víte, co? Bůh vložil svou slávu do jednoho každého z vás, kdo jste tady, a vy ji musíte začít uvolňovat, aby plynula ven! Amen! Chvála Pánu!

Podívám se na vás, a vidím matky. Je tady tolik požehnání, tolik Boží slávy, a vy to nevíte. Tolik požehnání. Začněte rozpoznávat jeden druhého. Začněte rozpoznávat způsoby, jakými Bůh v lásce s těmi druhými jedná. Pamatuji si, když jsme začínali na Jamajce. Byl to jeden velký oheň a sláva. Nemyslím si, že to ještě někdy zažijeme. Byl tam jeden pokorný bratr. Nekázal, moc toho nedělal, ale když bylo třeba poradit, vždycky jsme se šli zeptat bratra Bankera. Zavolali jsme mu a ptali se ho: „Co vidíš? Co Bůh říká?“ A vždy měl správnou odpověď. Je třeba přijít na to, že každý člověk se v Pánu projevuje svým zvláštním způsobem. Rád povídám o sestře Hermíně. Měla zvláštní dar. Kážu a uprostřed slova přišla, naříkala a držela se přitom za bok: „Ach, ach, ach!“ O co šlo? Byl to projev Ducha. S jejím bokem nic nebylo, a přesto ji bolel. Řekla: „Někdo tady má problém s bokem.“ A ten člověk přišel, my jsme se za něj modlili a sestře Hermíně se ulevilo. Někdy se člověk prostě musí smát, když si vzpomene, jaké projevy jsme na Jamajce viděli.

Ale chvála Pánu, s každým z vás Bůh něco dělá a chce své dílo dokončit. Musíme se přestat potloukat jen tak okolo. Času je málo. Věřím, že naše služba bude trvat tři a půl roku. Nevadí, jestli tomu věříte,

nebo ne, pojďme! Slyšíte mě? Stane se to! Bůh musí učinit, co předuložil, aby se stalo, tady a teď. Bůh to musí učinit! Bože Všemohoucí, pomoz nám! Toužíte-li po něčem, prostě, a stane se. Věříte tomu? Ještě vám chci něco říci o modlitbě. Nikdy se nemodlete: „Ó, Bože, chudák bratr Tena-ten. Smiluj se nad ním, ó Bože.“ Jinými slovy říkáte Bohu, aby byl milostivý, jako by nebyl. A tak mu říkáte, aby byl. Je to tak? NE! NE! „Bože, tento člověk je krev mé krve, tělo mého těla. Je v průšvih, má problém. Zachraň ho z moci toho ducha v jeho domě. Uzdrav ho, vysvobod' jeho dům. Díky Ježíši.“ Takhle se odted' musíme modlit. Už d'áblu nedovolíme, aby si nad námi uzurpoval svou nadvládu. Skončil. Skončil právě teď. Už se nebudeme modlit: „Já chudák!“ Bůh nám dal moc! „Byla mi dána veškerá moc na nebi i na zemi...“ (Mat 28:18) Žádný d'ábel nesmí být schopen rozdělit tento lid. Nechť Ježíš vládne ve vašich srdcích! Děkuji, děkuji vám, bratři. Na příští shromáždění přijďme v Duchu a přijměme víc toho, co Bůh dává! Sláva Bohu. Díky Ježíši. Halelujah!